

Εν Ἀθήναις, τῇ 16ῃ δεκεμβρίου 1935

Μ. Μουσταφάκης
90
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΗ

Πρὸς τὴν Διοίκησιν τῆς
Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Ε Ν Τ Α Υ Θ Α

Κύριε Διοικητά,

Οἱ ὑπογεγραμμένοι εἰδικοί ἐκκαθαρισταὶ τῆς Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρωμεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα.

Ὡς γνωστὸν ἡ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Μετόχων τῆς Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς τῆς 1 Αὐγούστου 1932 ἐγκριθεῖσα εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἀμοιβὴ ἐκ Δρχ. 300.000.-, καθωρίσθη πληρωτέα εἰς Β ἴσας δόσεις, ἐκ τῶν ὁποῦν αἱ μὲν 6 κρῶται εἰς τὸ τέλος ἐκάστης τῆς ἀπὸ τῆς ἐξαγορᾶς τῆς Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τραπέζαν 6 τριμηنيῶν, αἱ δὲ 6 τελευταῖαι μετὰ τὸ πέρας τῆς εἰδικῆς ἐκκαθαρίσεως. Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως ἐλαμβάνετο προφανῶς πρόνοια ὅπως μὴ τυχὸν ἐπέλθῃ, ἐξ ἀδιαφορίας ἢ ὑπαιτιότητος τῶν εἰδικῶν ἐκκαθαριστῶν, ἐπιβράδυνσις τῆς περατώσεως τῆς ἐκκαθαρίσεως πέραν τῆς ὑπὸ τῆς Συμβάσεως προβλεπομένης διατείας.

Κατὰ τὴν Σύμβασιν τῆς συγχωνεύσεως ἐξ ἄλλου ἐνῶ ὀρίζεται ὅτι " ἡ εἰδικὴ ἐκκαθάρισις θέλει ἐνβρηθῆ ἑντὸς χρονικοῦ διαστήματος δύο ἐτῶν " προβλέπεται ὅτι " τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα δύναται νὰ παραταθῆ ἐφ' ἅπαξ ἢ ἀλληλοδιαδόχως, ἐφ' ὅσον ἤθελον ἀπαιτήσῃ τὴν τοιαύτην παράτασιν του αἱ ἀνάγκαι τῆς εἰδικῆς ἐκκαθαρίσεως, κατὰ τὴν περὶ τούτου ἐνεξέλεγκτον κρίσιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ".

Κατὰ ταῦτα, εἰάν ἡ εἰδικὴ ἐκκαθάρισις ἤθελε λήξει ἑντὸς

./.

των υπό της Συμβάσεως προβλεπομένων δύο έτων, αί δύο τελευταίαι τμηναί θα μάς είχαν καταβληθῆ τῇ 31 Δεκεμβρίου 1934. Πλὴν, ἐπειδὴ γοντος τοῦ 1934, προσβλέπετο ἢ μὴ ἔγκαιρος περάτωσις τῆς ἐκκαθαρίως καὶ ἡ χρῆσις τοῦ δικαιώματος παρατάσεως ταύτης ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς διὰ μίαν εἰσέτι, ἕως δὲ καὶ δύο προσθέτους ἑξαμηνίας, ὑβάλομεν τότε ὑμῖν τὴν παρ' κλησιν, ἣν εὐμενῶς ἀπεδέχθητε, ὅπως αἱ δύο τελευταίαι δόσεις τῆς ἀμοιβῆς μας μάς καταβληθῶσιν εἰς δώδεκα μηνιαίας δόσεις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τρίτου τούτου ἔτους τῆς ἐκκαθαρίσεως.

Εἶχομεν, πράγματι, πρὸ ἔτους τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐντὸς τῶν δύο προσθέτων τούτων ἑξαμηνιῶν θα καθίστατο δυνατὴ ἡ περάτωσις τῆς ἐκκαθαρίσεως, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς Συμβάσεως προβλεπόμενα καθ' ἃ " μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ὡς ἄνω χρονικοῦ διαστήματος, τῶν δύο ἐτῶν ἢ ἂν περιπτώσει παρατάσεως αὐτοῦ, μετὰ τὴν λήξιν τῆς παρατάσεώς του, ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα θέλει ἀπὸ συμφώνου μετὰ τῶν εἰδικῶν ἐκκαθαριστῶν, πρὸς περάτωσιν τῆς εἰδικῆς ἐκκαθαρίσεως, προσδιορίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ μὴ εἰσέτρευστοκοιηθέντος μέρους τοῦ ἀνεργητικοῦ τῆς Τραπεζῆς Ἀνατολῆς ".

Μεταφερόμενοι ὅθεν εἰς τὸν χρόνον τῆς Συμβάσεως καὶ εἰς τὴν συμφώνως πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ἐν τῇ Συνελεύσει ἐντύπωσιν περὶ διαρκείας τῆς ἐκκαθαρίσεως προκειμένου νὰ καθορισθῆ ὑπ' αὐτῆς ἡ ἀμοιβὴ τῶν εἰδικῶν ἐκκαθαριστῶν, ^{προνοούμεν ὅτι} ἐζητεῖτο παρ' αὐτῶν ἀφ' ἑνὸς ὅπως μὴ παρελκυσθῆ ἐξ ὑπαιτιότητός των ἡ ἐργασία τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅπως δεχθῶσιν οὗτοι, ἐν περιπτώσει μὴ ἔγκαιρου λήξεως ταύτης, νὰ εἰσπράξωσι τὰς δύο τελευταίας δόσεις, εἰὰ μὴ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1934, εἰς τὸ τέλος μιᾶς ὅπως ἴηποτε λογικῆς παρατάσεως τῆς ἐκκαθαρίσεως, πάντως ἀναλόγου πρὸς τὴν προβλεφθεῖσαν διετῆ διάρκειαν ταύτης, ἣτις παράτασις κατὰ τὴν κρίσιν " ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ", σχετικῶς πάντοτε πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῆ δύο προσθέτους ἑξαμηνίας. Ὅτι, ἄλλως, ἡ Συνέλευσις θα ἐθεώρει τὸ ποσὸν τῆς ἀμοιβῆς ἀνεπαρκές, προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ καθορισθέντος τρόπου καταβο

λῆς ταύτης καὶ ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτῆς τῆς Συμβάσεως, ἥτις προβλέπει ὅτι « οἱ τυχόν διορισθεῖσόμενοι ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἀντικαταστάται τῶν εἰδικῶν ἐκκαθαριστῶν θὰ ἐδικαιούντο εἰσπράξωσι τὸ ποσὸν, ὅπερ θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὰ προεκτεθέντα ὁ ἀντικατασταθεὶς, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ διορισμοῦ των μέχρι τοῦ πέρας τῆς ἐκκαθαρίσεως χρονικὸν διάστημα καὶ κατὰ τὴν προθεσμίαν κτλ θὰ ἐπληρώετο τοῦτο αὐτῶ ».

Πράγματι, ἐνῶ οἱ ἀρχικῶς ἐκλεγέντες ἐκκαθαρισταὶ θὰ ἤβουοντο μὲ Δρχ. 225.000.- διὰ τοὺς πρώτους 18 μῆνας, ἥτοι πρὸς Δρχ. 12 μηνιαίως, θὰ ἠδύναντο παραιτούμενοι τότε, καθ' ὃ εἶχον δικαίωμα καὶ ἐφ' ὅσον ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἐκκαθάρισις θὰ παρετείνετο δι' ἄγνωστον ἄμη χρονικὸν διάστημα, ἐπὶ ἔτη, ἄνευ προσθέτου ἀμοιβῆς, νὰ φέρουν εἰς δυσχέρειαν τὸ ἔργον τῆς ἐκκαθαρίσεως. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θ' ἀπέμενε τὴν 1 Ἰουλίου 1934 πρὸς διάθεσιν ποσὸν ἐκ Δρχ. 75.000. μόνον, θὰ ἐδυσχεραίνετο δὲ βεβαίως ἡ ἐξυρῆσις τῶν καταλλήλων ἀντικαταστατῶν τῶν εἰδικῶν ἐκκαθαριστῶν, ἐμπνεόντων καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς μετόχους τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς, οἵτινες θ' ἀνελάβανον εὐσυνειδητῶς τὰς ἐργασίας καὶ ἰδίως τὰς εὐθύναις τῆς ἐκκαθαρίσεως, προκειμένου νὰ τοῖς καθίσταται γνωστὸν ὅτι αὕτη θὰ παρετείνετο καὶ πέραν τῆς 31 Δεκεμβρίου 1935 καὶ ἐνῶ θὰ ἐγνώριζον ὅτι διὰ τὰς εὐθύναις καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἡ Συνέλευσις, ἔκρινε σκόπιμον νὰ μοιρῆ τούτους προκατόχους των μὲ τὸ ποσὸν τῶν Δρχ. 37.500.- κατὰ τρίμηνον.

Ἀναντιρρήτως βθεν ἡ Συνέλευσις θὰ εἶχε προβλέψει περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς τῶν ἐκκαθαριστῶν ἢ τῶν ἀντικαταστατῶν αὐτῶν, πάντως δὲ θὰ ἐρύθμιζε διαφοροτρόπως τὰς καταβολὰς ἐὰν ἐφαντάζετο ὅτι ἠδύνατο νὰ παραταθῇ αὕτη ἐπὶ ἔτη πέραν τῆς ὀρισθείσης διετούς προθεσμίας.

Ἐν τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα εἶτε πρὸς τὸ συμφέρον τῶν μετόχων, εἶτε δι' ἄλλον λόγον - ἀπόψεις ἐ